

Mál nr. 12/2014
M og
Vátryggingafélagið V v. slysátryggingar ökumanns og eiganda A

Árekstur, líkamstjón. Tilkynningarskylda vátryggingafélags þ. 11.11.2011.

Gögn.

1. Málskot móttengið þ.10.1.2014 ásamt fylgiskjöllum 1-23
2. Bréf V dags.

Málsatvik.

Af hálfu M er málavöxtum lýst með þeim hætti að M hafi ekið norður Snorrabraut þegar bifreið var ekið í veg fyrir A bifreið M, sem rann þá stjórnlaust á aðra bifreið og skemmdist mikið og M varð fyrir líkamstjóni. Um málið var fjallað í úrskurði nefndarinnar í máli nr. 325/2012, en viðkomandi vátryggingafélög þ.m.t. V tilkynntu að þau höfnuðu úrskurðinum. M greindist með tognun og ofreynslu á háls hrygg og mar á öxl og upphandlegg vegna slyssins. Þ. 21.júlí 2013 tilkynnti V að það mundi fella niður rétt M til bóta úr slysátryggingu ökumanns og eiganda A vegna stórkostlegs gáleysis hans. M féllst ekki á þá niðurstöðu V og telur að V hafi tilkynnt honum of seint þá ákvörðun sína að fella niður rétt M til bóta úr slysátryggingunni. Af hálfu M er vísað til tilkynningarskyldu V sbr. 94. gr laga um vátryggingasaminga nr. 30/2004 og þess að vanræki V að senda slíka tilkynningu glati það rétti til að bera fyrir sig atvikin sbr. 2.mgr.94.gr. vátryggingasamningalaganna, en V beri að senda slíka tilkynningu án ástæðulauss dráttar. Af hálfu M er vísað til þess að þrátt fyrir höfnun á bótaskyldu úr kaskótryggingu þ.16.mars 2012 og ofangreindan úrskurð Úrskurðarnefndar í vátryggingamálum hafi V þá ekki tilkynnt um að það mundi bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun 90. gr. vátryggingasamningalaga vegna kröfu M um bætur fyrir líkamstjón úr slysátryggingu ökumanns og eiganda A. Af hálfu M er því haldið fram að V hafi haft allar forsendur til að taka afstöðu og tilkynna hana þ.16.mars 2012, en það hafi V ekki gert fyrr en þ. 21.júní 2013 þegar liðnir voru 15 mánuðir frá því að V hafnaði bótaskyldu úr kaskótryggingu A. M telur ljóst að V hafi ekki tilkynnt án ástæðulauss dráttar um að það hygðist fella niður rétt M og byggir M á því að V hafi glatað rétti sínum til að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkunina með vísan til 2. mgr. 94. gr. vátryggingasamningalaga og er því af hálfu M krafist að hann fái líkamstjón sitt bætt að fullu. V hafnar bótaskyldu og vísar til þess að M hafi ekið allt of hratt í umrætt sinn og með bréfi dags. 12.3.2012 hafi V tilkynnt M um algeran missi bótaréttar vegna kaskótryggingar A og þá hafi legið fyrir afstaða V um stórkostlegt gáleysi M og í ofangreindum úrskurði Úrskurðarnefndar í vátryggingamálum hafi verið komist að sömu niðurstöðu og því bæri að skerða bótarétt M um 50% vegna stórkostlegs gáleysis en V hafi hafnað þeirri niðurstöðu. Þá bendir V á að engin formleg krafa hafi verið send V og tilkynningarskylda skv. 94. gr.vátryggingasamningalaga því ekki orðið virk.

Álit.

M telur að V sé ekki stætt á að skerða bótarétt sinn úr slysátryggingu ökumanns vegna ákvæða 94. gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 þar sem fram kemur að hyggist vátryggingafélag bera fyrir sig rétt til takmörkunar á ábyrgð í heild eða að hluta samkvæmt reglum IV. kafla laganna, t.a.m. vegna stórkostlegs gáleysis, skal það tilkynna vátryggingartaka eða vátryggðum um afstöðu sína án ástæðulauss dráttar eftir að félaginu varð kunnugt um atvik sem leyst gátu það undan ábyrgð. V var ljóst fljótlega eftir áreksturinn að M hafði orðið fyrir líkamstjóni. V hafði allar forsendur til að tilkynna M um afstöðu sína varðandi

ábyrgðartakmörkun úr slysaftryggingu ökumanns þ. 16.3.2012 en gerði það ekki fyrir en þ. 21.júní 2013. Svo langur tími leið frá því að V vissi um afleiðingar slyssins og bar að tilkynna M um að það mundi bera ábyrgðartakmörkun fyrir sig varðandi slysaftryggingu ökumanns, að sú tilkynning var ekki send til M innan eðlilegs tíma. Þannig að tilkynningin barst ekki innan ástæðulauss dráttar sbr. 94.gr. vátryggingasamningalaga. . V hefði getað upplýst M eða lögmenn M mun fyrir en gert var þar sem allar upplýsingar sem máli skiptu lágu fyrir löngu áður en umrædd tilkynning um ábyrgðartakmörkun var send M. Af þeim sökum var tilkynning V frá 21.júní 2013 of seint fram komin og félagið hafði glatað rétti sínum til að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun úr slysaftryggingu ökumanns gagnvart M.

Niðurstaða.

V er óheimilt að skerða bótarétt M úr slysaftryggingu ökumanns.

Reykjavík 18.2.2014

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.